

Nr 400

Av herr **Sveningsson** och fru **Gärde Widemar**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om fortsatt giltighet av lagen den 3 juni 1949 (nr 314) angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv, m. m.*

I proposition nr 74 hemställer Kungl. Maj:t att giltighetstiden för lagen om bankaktiebolags kassareserv förlänges ytterligare ett år till den 1 juli 1960 samt att ränteregleringslagen likaledes förlänges till samma datum. Båda lagarna har karaktär av beredskapslagstiftning.

Lagen om kassareserv

Variationer i kraven på bankernas kassareservhållning är ett penningpolitiskt medel, som kan utnyttjas i vissa lägen. Detta medel bör ses som ett komplement till andra åtgärder inom den penningvårdande politiken, vars grund måste vara en efter skiftande lägen avpassad kredit-, penning- och räntepolitik. Med hänsyn härtill framstår det i propositionen föreslagna maximikravet om kassareserv av 50 % som alltför vittgående. Ett utnyttjande av kassareservbestämmelserna upp till en så hög gräns kan nämligen medföra en allvarlig desorganisation av kreditmarknaden, och bankerna skulle ej längre på ett tillfredsställande sätt kunna fylla sin funktion som förmedlare av kredit till näringslivet. Vi vill erinra om att bestämmelserna om kassareserv har sin största betydelse i lägen när det råder stor tillgång på likvida medel. En skärpning i den omfattning som lagen skulle medge enligt propositionsförslaget framstår i dagens läge som opåkallad även ur beredskapssynpunkt. Med hänsyn till kassareservkvoternas faktiska utveckling torde en fullt betryggande marginal erhållas, om kvoten bestämmes till högst 35 procent. Vid en eventuell tillämpning av lagstiftningen förutsätter vi, att efter förhandlingar kassareservkraven differentieras med hänsyn till skilda bankers behov.

Ränteregleringslagen

Vad därefter angår förslaget om förlängd giltighetstid för ränteregleringslagen vill vi erinra om den hårda kritik som denna lagstiftning blev utsatt för under remissbehandlingen vid lagens tillkomst hösten 1951. Den avstyrktes vid detta tillfälle även av lagrådet. Det är uppenbart, att om lag-

stiftningen skulle tillämpas skulle den verka mycket störande på kreditmarknaden och i avsevärd omfattning försvåra dess normala funktionssätt.

Det må vidare erinras om att ränteregleringslagen ingick i en tidigare från regeringens sida förd penningpolitik, som senare i allt väsentligt övergivits. Vid sådant förhållande framstår det som fullständigt överflödigt att förlänga denna i och för sig tvivelaktiga lagstiftningsprodukt.

Med hänsyn till det anförda får vi således föreslå,

att riksdagen måtte

1. med ändring av vad Kungl. Maj:t hemställt i proposition nr 74 för sin del besluta sådan lydelse av 1 § lagen angående rätt för Konungen att meddela bestämmelse om bankaktiebolags kassareserv, att relationstalet mellan bankaktiebolags kassareserv och förbindelser fastställles till 35; samt

2. avslå det i propositionen framlagda förslaget om ytterligare förlängning av ränteregleringslagen.

Stockholm den 17 mars 1959

Ragnar Sveningsson

Ingrid Gärde Widemar

Nr 401

Av herr **Alexanderson m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge m. m.

(Lika lydande med motion nr 493 i Andra kammaren)

Stockholm den 16 mars 1959

Erik Alexanderson

K. G. Ewerlöf

Emil Ahlqvist